

ALEX SALCEDO

Un moment d'aquesta peça d'intensa exigència física en què intervien cinc ballarins

Roser López Espinosa, artista resident del Mercat de les Flors, explora a 'Trama' les individualitats que creen un entramat social

Cossos que s'afinen

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Per la porta gran. La coreògrafa Roser López Espinosa (Cardedeu, 1980), que fa un parell d'anys va ser l'escollida amb Thomas Noone per portar a terme l'anomenada Producció Nacional de Dansa de Catalunya, veu per fi com una sala important com és el Mercat de les Flors li coprodueix un peça. Es tracta de *Trama*, una coreografia sobre la idea d'arribar a un acord. En aquesta peça cinc ballarins entrellacen els cossos per posar en relleu que "un entramat social es construeix a partir de diferents singularitats, veus que formen un conjunt sense perdre les seves singularitats".

La coreògrafa diu que està il·lusionada i agraïda amb aquesta residència artística al Mercat, que li permet gaudir d'una espai de cura on pot desenvolupar les seves creacions d'intensa exigència física i la seva passió per la precisió, el detall i els elements acrobàtics. El treball en equip i la poètica refinada tornen a estar presents en aquesta peça de nusos corporals, el segell que caracteritza les seves creacions, desenvolupada a l'escenari per Nora Baylach, Roberto Provenzano, Magi Serra, Anamaria Klainseck i Noé

Ferey. Avui i demà són els últims dies a la casa de la dansa barcelonina.

"La peça parteix de la paraula italiana *accordare*, que significa afinar un instrument, però també posar-se d'acord. A part, conté el terme *corda*, que entronca amb aquests nusos. És una peça d'artesanía, d'entrellacar cossos, dits, mans... I tramar és una acció manual d'una tasca artesanal, que és la forma en què investiguem el moviment". I cita el filòsof Santiago Alba Rico sobre la idea de nus. "Ell diu que reuneix les quali-

"Un entramat social es construeix a partir de veus amb diferents singularitats, i aquestes no es perden"

tats d'habilitat, meticulositat, paciència i refinament. El nus et lliga a la terra i als altres cossos, i es va veient com s'arriba a la sintonia. Formar part del grup et pot portar a embolicar-te tant que al final ets part d'un nus gordià de què és difícil sortir".

És la setena col·laboració d'Espinosa amb el compositor holandès Mark Drillich, i d'altra banda suma quatre anys amb la il·luminadora

Joana Serra. "I és la primera vegada que tinc un espai escènic per dissenyar!", adverteix.

Ballarina durant anys de la companyia d'Àngels Margarit, que ara dirigeix el Mercat -"Una de les coses importants que vaig viure amb l'Àngels va ser l'amor per l'ofici de ballar i crear", assegura-, aquesta professional formada a l'MTD d'Amsterdam també ha treballat amb Cesc Gelabert, Pere Faura o Iago Pericot i amb el cineasta Isaki Lacuesta. Ara té una altra estrena a Suècia, on la companyia Skånes Dansteater l'ha convidat per segona vegada a coreografiar.

Es tracta del solo *Featherweight*, en què es nodreix del vocabulari de la boxa i l'imaginari de l'*Ocell de foc*. "Forma part del meu projecte a llarg termini per parlar de certs temes universals. Combino dansa, esport i un ballet emblemàtic", indica. Per què la boxa? "Perquè portava a una paradoxa interessant per parlar de la feminitat o el que entenem per feminitat. A més a més, la ballarina que l'interpreta és molt petita i aparentment fràgil, però ara és una dona molt forta. I l'ocell de foc és la criatura fabulosa que els reis volen caçar perquè a les plomes és on hi té la màgia... un conte tradicional eslaú a partir del qual Stravinski va compondre el seu magnífic ballet".

Màrius Serra

Estrany, estranger

Tots som estranys per naturalesa, i el nostre grau d'estrangeria depèn de cada context. La normalitat és una imposició moral revestida d'estadística. Simona Škrabec, nascuda a Ljubljana el 1968, és una autora singular. Pertany a l'estirp de comparatistes que es dediquen a encrear lectures per establir tradicions literàries interlingüístiques. *Inter- o trans-*, ara no sé quin seria el prefix més esciaent a l'hora d'aplicar la lògica LGTBI als corpus literaris. De fet, la seva tesi doctoral versa sobre els mares identitaris a Centreuropa. Fins ara, havia publicat diversos assaigs i crítica literària, a banda de traduir en tots dos sentits de la via esloveno-catalana: Drago Jancar o Danilo Kis d'anada, Maria Barbal o Jaume Cabré de tornada. Ara acaba de debutar com a autora de ficció amb un llibre ben singular: *Torno del bosc amb les mans tenyides* (L'Avenç). Textos breus que capturen instants perdurables, tot teixint una identitat canviant que es fonamenta en la percepció afinada. Un viatge sense full de ruta clar, una pila de fulles extretes de plantes diferents en boscos diversos que l'autora analitza amb precisió botànica i sensibilitat artística. Les mans tenyides del títol són les marques que deixen els viatges. Tots els textos breus del llibre, alguns de brevíssims, van encapçalats per un títol que després la primera frase completa. Com a "Una setmana abans d'anar a l'escola", títol que dona pas a "uns nois em van fer una cremada al coll amb una bengala". La reacció de la nena de set anys davant dels forasters, "una nena set-ciències que mai no es va voler ni plantejar qui eren els nois que li havien fet mal", mena a una reflexió sobre la seguretat de gran abast: "Els perills no els podem expulsar, les preguntes no es responen mai soles.

Simona Škrabec determina què és 'ser estranger, entendre les regles no dites, i empassar saliva, arreu'

Cal qüestionar-se des de molt endins per què les coses se'n han escapades de les mans". Un dels textos més breus del llibre porta per títol "M'apresso" i continua així: "per atrapar un altre avió. Faig tots aquests viatges, però cap no em porta a casa". Aquest estrangeria permanent és un dels motors perceptius del llibre. Es fonamenta en detalls íntims que prenen una força extraordinària, com quan la narradora explica que va al cinema amb la mestressa de la casa on viu, una seixantina molt baixeta. Quan surten de la sala cau un xàfec de cal déu. La dona treu un paraigua de la bossa i l'obri, però l'altura no permet que la seva acompanyant s'hi aixoplugui ("i tampoc no fa ni el més mínim gest de fer-m'hi lloc"). Caminen, doncs, xerrant tranquil·lament sota la pluja les quatre cantonades que les separen del pàrquing, l'una sota el paraigua i l'altra protegida per una gorra de llana i un abric. Les dues frases conclusives permetrien programar un cicle de debats sobre l'estrangeria al CCCB: "És cert que em vaig mullar, però la senyora em tractava amb amabilitat, sense la més mínima intenció de prendre'm com a forastera. És això, precisament, ser estranger, entendre les regles no dites, i empassar saliva, arreu".

CHRISTIAN MARCLAY. COMPOSICIONS

EXPOSICIÓ DEL 12 D'ABRIL AL 24 DE SETEMBRE DE 2019

#CHRISTIANMARCLAY

MAC BA